

ДАНИЕЛ БОГДАНОВ КЛИЕНТЪТ

chitanka.info

Стоях вече повече от час, а все още никой не се качваше при мен. Пак се загледах във визитката над жабката. Името ми, Дейвид Милър, се четеше добре, но снимката беше избеляла. Нормално, мислех си аз, като се има предвид, че е отпреди 5 години. Очевидна беше разликата между мен и усмихнатия аз от онова време. Утре ще се снимам и ще сложа новата снимка, въпреки че малко от клиентите обръщаха внимание на визитката. Никой не го интересуваше кой го вози от точка А до точка Б. Маймуна да караше таксито, на много от клиентите нямаше да им направи впечатление. Клиентите... Никой ли няма да ползва такси днес? Времето наистина е хубаво, но не чак толкова, че всички да ходят пеш или да ползват метрото. Друг път по това време вече бях навъртял два-три курса до центъра. Дали да не се преместя на друга стоянка? Въртнах ключа на запалването с идеята да се махам от това прокълнато място и изведнъж съседната врата се отвори рязко.

— Свободно ли е таксито или отивате на адрес? — Висок мъж около 40-те, добре сложен, явно имаше намерение да се повози, а не да ходи пеш. Сигурно бързаше.

— Да, качете се — отвърнах учтиво.

Най-после се появи клиент, дано да е някъде за другия край на града, тук така или иначе загубих доста време. Явно съдбата реши да компенсира дългото бездействие. Човекът наистина пътуваше за другия край на града, за квартала, в който аз живея. Или по-точно жена ми Хелън живее, а аз само пренощувам, защото повечето време въртя волана из града, за да свържем някак си двата края. Преди пет години тя получила уж голямо наследство от някакъв чичо в Шотландия, поне в квартала така се говореше, аз тогава още не я познавах, а те парите взеха, че свършиха откакто аз съм женен за нея. Разходите ни за къщата, храната издръжката на болната ѝ сестра и т.н. били скочили почти двойно от тогава, поне тя така казва, защото финансовото ни състояние е нейна грижа, нали работи в банка все пак и по някакъв начин трябвало и приходите ни да се покачат. В това отношение аз не съм спомагал много за семейния бюджет. Правя каквото мога, ама има дни като този, в които никак не върви. Това ми е първия що-годе добър курс за деня. Според навигацията адресът беше само на няколко пресечки от нашето жилище, направо чудесно. След като оставя клиента мога да се отбия вкъщи да вечеряме заедно с нея, може би за първи път от месеци насам. Ще ѝ звънна да я предупредя, да не вземе

пък да излезе точно сега с някоя приятелка или пък на пазар и да я няма с часове. Клиентът до мен гледаше с отнесен поглед улиците, по които минавахме и слушаше очевидно лежерна музика от намиращите се в ушите му слушалки. Не ми обръщаше никакво внимание. Едва лицата да го притесня с разговор по телефона, разбира се нямах хендсфрий и точно сега беше моментът някой съвестен полицаи да ме спре и глоба да си изкарам на всичко отгоре. Още на второто позвъняване Хелън вдигна, леко изненадана, че ще съм си вкъщи за вечеря. Обикновено по това време в събота тя е с някоя приятелка. Щяло да е прекрасно, че все пак мога да ѝ отделя малко време. Казах ѝ, че до 15-тина минутки ще съм си в нас, вече бях почти в квартала. Нямах възможност да дочакам отговора ѝ, батерията се изтощи напълно. Няма проблем, мислех си, нали след малко се прибирам.

След десетина минути достигнахме нужния адрес.

— Изчакайте тук пет-десет минутки, няма да се бавя много — клиентът ми вече беше свалил слушалките и отворил вратата на автомобила.

Преди да успея нещо да отговоря, изненадан че все пак ще има и обратен курс, той вече беше пред входната врата на къщата. Вечерята ми с Хелън явно пак ще пропадне. Не можех сега да си тръгна, още повече не ми беше и платено, а апаратът показваше 30 долара. Загледах се в къщата: едноетажна, невзрачна, отвън изглеждаше така, все едно е необитаема. За голяма моя изненада мъжът дори и не звънна на входната врата, а заобиколи и изчезна отстрани някъде. Това вече беше прекалено, явно нямаше никакво намерение да се връща, а искаше час по-скоро да офейка. Такива случаи ми се събраха доста. Тоя ден въобще не ми върви. Изчаках все пак две-три минутки. Нищо... Излязох от таксито и се насочих към входната врата. Имаше звънец и отдолу име Бари Стоун. Значи все пак не беше необитаема. За момент се зачудих, но не звъннах, а заобиколих и аз отстрани. Имаше пътека водеща някъде навътре сигурно към двора. Отстрани къщата не изглеждаше толкова зле, а задната ѝ част имаше два прозореца единия от които беше отворен, а на перваза се беше облегал някой с лице към стаята. По силуета познах моя клиент, но не това беше най-важното в случая. В ръцете си изпълнати напред държеше пистолет, очевидно насочен към някой друг в стаята, който аз не виждах, но чувах как

обясняваше на висок глас, че много съжالياва и че ще престане и нямало вече да се повтори...

Клиентът ми така и не го изчака да се доизкаже. Чух два последователни изстрела и гласът изведнъж изчезна. Гробна тишина. Аз стоях като вцепенен отвън и се опомних едва когато Клиента прибирайки оръжието се обърна с лице към прозореца. Вече ме беше видял как стоя там отвън като закован и ако в следващата секунда не помръдна от мястото си сигурно и моят глас никой няма да го чуе повече. С най-бързата скорост, която мога да развия от място се затичах обратно по пътеката. Ключът както винаги бях оставил на запалването, така че не би трябвало да имам проблем да потегля веднага с колата. Трийсетина метра до шофьорската седалка ми се сториха цяла вечност, а и аз не бях в най-добра спортна форма. Колата даде всичко от себе си мотора запали от раз, но бях изгубил ценно време. Миг преди да потегля страничната врата се отвори и до мен се настани Клиента:

— Пак ли искахте без мен да тръгнете, нали ви казах да изчакате, за къде толкова сте се разбързали?

За полицията, мислех да кажа, но не отроних нито дума. Не бях в състояние, а и погледът ми беше втренчен в подутината на джоба на якето му, която беше насочена към мен. Все пак положението ми не беше съвсем отчайващо, едва ли щеше да стреля по мен в таксито, тук на улицата, където всички прозорци по съседните къщи светеха. Явно не само аз бях чул изстрелите, а някой съвестен гражданин може би вече звънеше в полицията.

— Няма ли тръгваме вече — нотка на притеснение се долавяше в гласа му.

— Аз не съм в състояние — почвах да се осъзнавам. — Ако искате вземете колата, правете каквото поискате, само ме оставете, аз така или иначе няма да...

— Чуйте ме внимателно г-н Милър — за първи път погледна визитката в колата. — Между другото трябва да си смените снимката. — „Това да ми е проблема“ си мислих аз. — Ако искате може да изчакате ченгетата, но ще ви оставя да ги чакате в състоянието, в което ги очаква и Бари Стоун. Избирайте!

Не беше нужно да ме убеждава повече. Потеглихме... Но накъде? Попита ме любезно за GSM апарат, но му обясних, че ми е

паднала батерията, това си е самата истина. Каза ми да търся някъде наоколо телефонна кабина, трябвало да се обади. Сега като се замисля долавям колко малко познавам квартала, а уж тук живея, повечето време въртя из другите по-оживени квартали и в центъра. Както казва Хелън, въобще не съм наясно с това какво става около мен в квартала, а и не само там, може би и в живота като цяло. Като че ли наистина беше права, но сега не беше най-подходящия момент да размишлявам на тази тема. Единствената телефонна кабина наоколо, за която се сещам, се намира на около километър от тук пред местната кръчма. Идеално, може би това ми е шанса, там почти винаги се размотават двама-трима бродяги отвън, по-оживено е. Дано и на Клиента да му хареса мястото. Той като че ли нямаше нищо напротив. Оказах се прав: точно пред кабината двама безделници пиеха бира, явно ги бяха изгонили от кръчмата. Едва ли щяха да са ми от помощ, но все пак друго си е сред хора.

— Няма ли да се обадите — попитах, след като усетих, че клиента няма намерение да слиза.

— Ще се обадим, но по-късно, когато наоколо няма никой, или ще отидем до друга кабина.

— Това е единствената наоколо.

— Тогава ще изчакаме — отвърна той и се настани по-удобно в седалката.

— И аз ли трябва да присъствам на обаждането, не искам да имам нищо общо с това...

— Вече имате, объркахте ми поръчката, затова трябва да се измисли нов план за действие.

Каква поръчка, какъв план за действие, мислех си аз, тоя човек май ще се окаже ненормален.

— А Вие не ми ли объркахте моите планове — вече ми беше все тая и говорех това, което ми падне. — Вместо да съм вече у дома и да вечерям спокойно с жена си в романтична атмосфера, Вие ме направихте съучастник в убийство на човек...

— Човек ли? — прекъсна ме той — Бари е един женкар и изнудвач, неговото ликвидиране е в полза на много хора и отдавна трябваше да е факт. Просто сега се намери някой, който да плати за тази работа.

Улавяйки недоумението ми той стана още по-разговорлив:

— Да, преди да сте попитал, на мен това ми е работата, както при вас. Вие возите клиенти от едно място на друго срещу заплащане, а аз ги пращам от този на онзи свят, пак срещу заплащане, разбира се, малко повече отколкото при вас.

Лека усмивка се появи на лицето му, но сериозността, с която говореше беше смразяваща. Колко ли струва такава услуга, мина ми през главата, дори и за ликвидирането на такъв тип като въпросния Бари Стоун, а и кой решава кога някой да се праща на оня свят и кой да остава на този. А най-интересно е, аз къде съм в цялата тая процедура. Дали не съм все още жив само защото никой все още не е платил за мен да бъда изпратен и аз в отвъдното. Глупости, защо ще плаща някой за мен да ме ликвидират, аз не съм засегнал ничий интерес. Докато мен ме обземаха подобни мисли, двамата пияници се запътиха на някъде, очевидно си бяха пресушили бутилките и отиваха да си пробват късмета другаде.

— Хайде да тръгваме към телефона, сега моментът е удобен.

За мен въобще не беше удобен. Жива душа нямаше наоколо, но за Клиента това беше добре дошло, сега може да ме гръмне без свидетели. Но защо пък ще ме води до телефонната кабина. Хващайки ме подръка с насочен от джоба към мен пистолет стигнахме кабината. От заведението се чуваше силна музика, дори и да извикам никой няма да ме чуе. Клиентът, как ли се казва човек работещ такава „работа“, охлаби хватката, за да извади от джоба си някакво листче хартия с изписан номер и няколко монети, които моментално пусна в апарата. Започна да ми диктува цифрите, които аз трябваше да набера. Числата ги натисках машинално, някак познати ми се струваха, но погледът ми беше насочен навън, с надежда да се появи някой отнякъде. Никой... Клиентът съвсем охлаби хватката, притискаше ме само с тяло към едната стена на кабината, с една ръка държеше слушалката, а другата продължаваше да му е в джоба с оръжието. Отсреща някой вече беше вдигнал и се провеждаше разговор:

— Нещата леко се усложниха... — Клиента говореше така, все едно нищо не се е случило... пауза... отсреща някой явно искаше повече информация. — Не, няма причини за безпокойство, основната работа е свършена, има някои довършителни дейности, трябва само да договорим доплащането... пауза... — Във ваш интерес е да се

изпълнят и довършителните дейности... пауза... — Този път може да има отстъпка от основната цена...

Не беше трудно да се отгатне, че въпросните довършителни работи касаеха моя милост, а и нямах намерение да чуя окончателната цена на билета за оня свят. Без съмнение този, дето беше платил за Бари, щеше да плати и за мен, въпрос на време беше да се споразумеят. А дали пък този луд не говореше на някакъв телефонен секретар на другия край на линията и в момента, който прекъсне връзката да му дойде друга идея? От кръчмата като по поръчка излезе компания младежи. Благодаря на бога, сега или никога... Клиентът се беше съсредоточил в разговора, подутината в джоба му вече не сочеше към мен. Събрал цялата сила на отчаянието коляното ми се озова в слабините му. Ефектът беше постигнат, той инстинктивно пусна слушалката, а аз вече бях извън кабината. Блъснах едно от момичетата от току-що появилата се компания и продължих да тичам. След мен чувах цветущи изрази по мой адрес и по адрес на майка ми от останалите членове на компанията. Този път не направих грешката да тичам до колата да губя време и отново да бъда сгачен натясно, директно минах в първата пряка и от там ми трябваше минута, минута и половина до нас. Ако оживея след днешния ден ще започна редовно да посещавам фитнес залата, мислено си се зарекох тичайки към нас, поне два пъти седмично, вече не ми остана въздух. Не се обръщах назад, знаех че ме преследва, но едва ли щеше да стреля. Ударът ми в слабините явно беше добър, иначе досега да ме е настигнал. Явно се придвижваше с моята скорост. Вече бях почти пред нашата къща, ключовете разбира се останаха в колата, ужас... ако звънна на външния звънец, докато Хелън дойде да ми отвори вратата, този изрод щеше вече да е пред нас, а и тогава не само аз, но и тя щеше да пострада. Прозорецът... прозореца на спалнята, която е от задната страна откъм градината е винаги отворен, когато тя си е в къщи, да влизало въздух, прозорците откъм улицата винаги стояха затворени. Заобиколих къщата и стигнах въпросния прозорец, наистина си стоеше отворен. Первазът беше на не повече от около метър и половина от нивото на земята, но на мен ми се стори, като че трябваше да прескоча берлинската стена, едвам дишах. Единият ми крак вече беше почти стъпил на пода в спалнята, когато почувствах удар в ребрата. Превивайки се, се строполих на пода. Пак беше успял да ме настигне в

последния момент. Миг след това се озова и той в спалнята. За него не беше никаква трудност да прескочи през прозореца, добре е трениран, явно това е едно от изискванията за неговата „длъжност“.

— Престанете да усложнявате нещата повече, г-н Милър, достатъчно време загубих покрай вас.

Край, това беше, мислех си аз докато той изваждаше пистолета и се прицелваше. Нека да приключва с мен и да изчезва, само да не закача Хелън, тя сигурно е чула вече шумотевицата в спалнята, тя чува всичко в къщата... Или гледа телевизия, отчаяна от очакването да се прибера за вечеря. Да, дано гледа телевизия, не искам да попада на този... В следващия момент вратата на спалнята се отвори, светна лампата, а в очертанията на вратата стоеше Хелън, дишаше учестено, а в ръка държеше очевидно най-големия нож, който е намерила в кухнята. В продължение на две-три секунди, които ми се сториха цяла вечност, никой не помръдна, тримата разменяхме погледи един към друг. Сърцето ми всеки момент щеше да се пръсне, трябваше да предприема нещо. Изненадата беше пълна, но не толкова за мен, колкото за Клиента, който стоеше застинал на място, ръката му постепенно се отпусна, а дулото на пистолета вече не беше насочено към мен, а към пода на спалнята.

— Какво става тук по дяволите? — чух гласа на Клиента, а въпросителния му поглед беше насочен към Хелън.

Нямах време да проумея безумния му въпрос. Изправяйки се рязко с най-бързите възможни за мен движения се нахвърлих върху него. С две ръце сграбчих ръката, с която държеше пистолета. Не успях да го поваля на пода. Ръката му се опитваше да насочи дулото към мен, а с другата ръка ме удари в ребрата. Дали защото ударът беше слаб, или защото бях обезумял, не усетих нищо. Защо Хелън не ми помага, а седи така безучастно там с ножа? Не можех да я виня, сигурно беше изплашена до смърт. Усетил, че няма да пусна ръката му държаща оръжието, свободната му ръка се притече в помощ на първата и дулото плавно започна да се насочва към мен. Усещайки накъде отиват нещата, Хелън най-сетне тръгна към нас замахвайки с ножа. Изстрел... Втори... Тя за момент спря и изведнъж се строполи на пода. Главата ми забуча, погледът ми се премрежи, не си усещах ръцете и краката. Отскубнах се от него и се приведох над Хелън. Опитах се да напипам пулса ѝ, но такъв вече не съществуваше...

Седнал на пода, с гръб облегал на стената, не бях способен да помръдна, всички сили окончателно ме бяха напуснали. С премежен поглед наблюдавах как Клиента ходи напред-назад из стаята, като че нещо обмисляше... Измъкна от джоба си някакво парцалче, като тези дето са за очила и старателно избърса пистолета, след което прибра обратно парцалчето, а пистолета сложи в безжизнената ми ръка. Явно и той беше усетил, че вече не бях способен на каквото и да било. Опитах да се да помръдна ръка с идеята да насоча дулото към слепоочието си, да сложа край на всичко това. Почти бях успял с това си намерение, но той така и не ми позволи, притискайки леко ръката ми надолу с думите:

— Не се предавайте толкова лесно г-н Милър. С един по-добър адвокат ще имате големи шансове в съда, въпреки че Вие всячески се опитвате да се погубите.

— Вие погубихте живота ми, Вие... — търсах думи, но не намирах, не бях и в състояние да говоря.

— Аз ли? Аз току-що Ви направих безплатна услуга г-н Милър. Някой ден ще ми благодарите може би, ако Ви пуснат на свобода.

Някъде в далечината се чуваха вече приближаващи полицейски сирени. Клиентът започна да става нетърпелив, огледа още веднъж стаята, явно не откри нередности и се насочи към прозореца.

— На кого да благодаря, кой Ви поръча тази услуга — събрах сили да попитам миг преди да скочи навън.

— Това няма никакво значение г-н Милър. Имената на клиентите са тайна... Но сега като се замисля, особено когато вече са покойници мога да направя изключение. Жена Ви г-н Милър, Хелън Милър поръча ликвидирането на Бари, може би Вие сте единствения човек в този квартал, който не знае с какво се занимаваше тази отрепка. Хващаше си малко по-заможни любовници, а след това ги изнудваше за пари...

Това вече беше последният гвоздей в ковчегата ми. Значи от Хелън тръгнало всичко това. Каква ирония на съдбата. Сега разбирам защо номера, който избирах от телефонната кабина ми бе така познат. Та това бе номерът на Хелън. Не бе възможно, сигурно всеки момент ще се събудя и всичко ще е постарому, всичко това е може би сън. Но не беше. Чух спирачките на полицейските коли и веднага след това

множество гласове. Полицайте ме намериха така както ме беше оставил Клиента: с пистолет в ръка до трупа на Хелън.

„Всички факти и улики са срещу вас г-н Милър“ бяха думите на полицейския инспектор по делото, след като изслуша моята история. „Подгответе се за доживотна присъда“. Почти никой в полицията не вярваше на случилото се. Не очаквах и друго. Морално вече бях сломен. Може би и аз на тяхно място нямаше да повярвам...

Съдебните заседатели обаче ми повярваха... Може би защото адвокатът ми беше добър или от състрадание към това, което съм преживял. Докато стоях на подсъдимата скамейка и слушах речта на адвоката, дори самия аз повярвах в съществуването на „Клиента“. Решението на съда: Оправдателна присъда за мен, като човек жертва на ситуацията, а не като извършител. Полицията трябваше да продължи издирването на Клиента.

Оставайки насаме с мислите си в къщи не можех да скрия радостта си. Значи все пак риска си заслужаваше. Цяла година ги търпях Хелън и Бари да ме правят на глупак, но накрая си получиха заслуженото. Още чувах уплашения до смърт Бари, как ми се кълнеше, че ще престане да се занимава с нея, преди да го гръмна. А Хелън? Тя дори ме нападна първа, с кухненския нож, та се наложи да тичам до спалнята за пистолета. Жалка история. Все пак не обърках нещата, всичко си се нареди така както трябва, така както го бях планирал. Жал ми е само за инспектора. Колко ли дълго ще продължи да издирва „Клиента“? Сигурно до пенсия...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.